

serie de autor
Gheorghe Vîrtosu

IGNORANȚA în brațele omenirii

volumul I

Duelul cu moartea

— Ce? Nu ai auzit glasul lui? — Nu, răspunde John, care înfrigurat
Nu-l are comod nici cu părăzirea aceluia pe dânsul, mai
ales fiind că boală avusese copilul Diara. Dar nu zice
nimic. Fata i-a îmbrățișat când a ieșit. Plăngea și acum.

— Ce? Auzi vocea Diarei de afară?

— Da... răspunde John, care înfrigurat

— Nu-l are comod nici cu părăzirea aceluia pe dânsul, mai
ales fiind că boală avusese copilul Diara. Dar nu zice
nimic. Fata i-a îmbrățișat când a ieșit. Plăngea și acum.

— Puiule, îl șopti, plânzându-l la piept.

— Diara, dar pe dinți nu te-am spălat, cum să mă culc așa? —
întreabă John.

Diara râde:

— Nu am periuță nouă, și nici pastă, zise ea cu un ușor
sentiment de vinovăție. Dar poți să dai cu degetul și cu apă.

— Bine! E bine și așa! se confirmă John. Am mai pătit asta
la tabere, când lui pierdeam periuța sau mi se termină pasta.
Sau când mergeam în vizită la prietenii și uitam să le dau de
acasă. Mama nu-a învățat să fac cum apoi tu.

Se întoarce, dădu peste dințișori cu degetul arătător. Apoi își
clăni gura cu apă cât mai silențios cu putință, își luă hârtiulele
și, în vârful picioarelor, se întoarce în cameră. Diara guse
săyurul prin interior și în noaptea aceea au dormit împreună.
Înaintea să adoarmă și-au pus să vizioneze un film de desen

CUPRINS

Prefață.....	5
24 iunie 2003. Palestina. Shifa Hospital.....	9
O lună mai târziu. 24 iulie 2003. Palestina.....	16
01 iunie 2003. Italia, Napoli.....	30
Las Palmas. Spania.....	43
Vapor în larg. Columbia.....	49
Reggio di Calabria. Italia.....	52
Vaporul din portul Cartagena, Columbia.....	66
Palestina. După o lună.....	68
Senegal. Decembrie 2003.....	83
Pledoarie pentru Umbra Suferinței.....	138
Senegal. Deșertul Lompoul.....	179
Londra, Marea Britanie. 24 decembrie 2003.	201
Paddington. Sf. Mary Hospital Ora 13.25. Sala de operație.	
27 decembrie 2003. Anglia.....	265
Palestina. Plecarea spre Egipt.....	279
Londra.....	343
Egipt. Cairo. 11 Martie 2004.....	394
Aeroportul Heathrow. Londra. 25 iulie 2004.....	427
Senegal. Damos Mounty.....	552
Irak.....	567
Senegal.....	569
Senegal. Boulel. Teritoriul Crucii Roșii.....	596
Irak.....	601
Ahwaz, Irak.....	614
Irak – Abadan.....	623
Irak, drumul spre Kuwait.....	629
Senegal. Centrul de Cruce Roșie din Boulel.....	631
Senegal. Casa răpitorilor din Darou Mousty.....	634

Completând în permanență realitatea cumplită a unei societăți corupte cu eternitatea luminoasă a vieții, putem afirma că Gheorghe Vîrtosu se alătură prin această operă unei întregi familii de mari spirite ale culturii române și universale.

Colectivul redacțional

24 iunie 2003. Palestina

Shifa Hospital

În ultimele zile violențele în Fâșia Gaza escaladaseră. Din holul spitalului, de la un aparat de radio se auzeau știrile: „Ultimul atac israelian din Gaza a produs indignarea comunității internaționale, care cere încetarea ostilităților...”

De peste tot se aud gemete. Un salon plin cu pacienți, numai bărbați, de diferite vârste stau în paturi. Unii discută cu rude aflate în vizită, alții primesc îngrijiri de la cei câțiva medici care mărșăluiesc obosiți printre victime pe coridorul lat de doi metri, dintre paturi.

Salonul este lung, de vreo 40 de metri, paturile sunt poziționate unul lângă altul la perete, separate doar prin niște perdele care însă nu mai erau trase pentru ca medicii să poată avea în permanență o privire de ansamblu asupra tuturor pacienților. Undeva în capătul salonului, sub o fereastră deschisă, lângă un pat stă ingenuncheat un bărbat palestinian de aproximativ 40 de ani, 1,78 m, 80 kg.

Plânge, se roagă pentru copilul său cu mâinile împreunate deasupra capului. Să fi avut vreo 10 ani micuțul? Nu reușeai să-i distingi chipul, trăsăturile. Semăna cu o mumie: capul,

mănuța dreaptă, coastele erau pansate cu fașă. Copilul nu mai avea picioare, îi fuseseră amputate: unul de la genunchi, celălalt - de și mai sus. Pansamentele erau pline de sânge. Intervenția chirurgicală abia avusese loc, abia fusese adus în salon din sala de operație. Aerul era irespirabil în salon. Peste tot domnea o căldură sufocantă, mustind a miros înăbușitor de sânge, de transpirație și de medicamente. Deși toate ferestrele erau deschise, atmosfera era ca de cuptor. Perdelele din pânză ale ferestrelor dar și cele care separau paturile între ele fluturau ușor, cel mai probabil din cauza căldurii. Curenții fierbinți le învăluiau unduindu-le într-un ritm al suferinței ce pusese stăpânire peste tot. Lângă patul copilului tratamentul picura dintr-o perfuzie încet, sacadat, marcând parcă prezența suferinței, în branula montată în vena mănuței stângi rămasă nepansată pe jumătate. Pacientul era inconștient. Suferise intervenții chirurgicale pe toată suprafața corpului, fața îi era scrijelită la propriu, parcă ar fi fost târât cu fața în jos pe o suprafață denivelată. Bărbatul aflat în genunchi lângă pat era tatăl său. Răpus de durere, rămăsese încremenit, cu coatele pe marginea patului, cu pumnii strânși, împreunați în rugăciune, deasupra capului. Se ruga cu ochii închiși. La un moment dat tresări căci îl distrase tusea copilului, care părea să se înece. El se ridică brusc neștiind ce să facă. Fu cât pe ce să scape jos Coranul pe care îl ținea pe brațe. Îl prinse însă la timp și îl așeză pe noptieră, lângă pat.

— Doctore! strigă bărbatul disperat către medicii aflați în salon. Doctore, vino aici! Aici...

Unul dintre medici, cel care se ocupa de un pacient aflat la câteva paturi distanță, își îndreptă atenția către el. A observat cum copilul mumificat dă semne de viață și s-a apropiat repede, după ce s-a scuzat în fața celui alt.

— Băiatul meu! Vă rog! Veniți! Încerca tatăl să explice disperarea sa.

— Văd! șopti medicul, ferind tatăl de lângă pat ca să poată avea acces la copil.

Acesta continua să tușească, din gură îi țâșnea sânge. Medicul l-a prins repede de umeri întorcându-l puțin pe o parte, iar băiatul începu să vomite cheaguri de sânge.

— Ușurel... ușurel... încerca să îl susțină doctorul, ștergându-l cu un prosop.

Când s-a mai liniștit l-a așezat ușor pe pat cu fața în sus. Copilul încerca să respire, tusea încetase. Clipi de câteva ori și deschise ochii. Se uită disperat în jur.

— Tată! șopti, căci era lipsit de vlagă, când îl zări și-l recunosc. Tată...

Bărbatul s-a apropiat imediat de pat, l-a apucat de mănuța dreaptă, căreia-i rămăsese doar câteva degete afară:

— Sunt aici, Jamal! Lângă tine! Aici...

Copilul a înghițit în sec și a întreat:

— Unde sunt tată? Ce cauți aici?

Bărbatul ar fi vrut să îi răspundă, dar doctorul i-a pus ușor mâna pe umăr. Tatăl abia se abținea să nu plângă.

— Unde-i mama, tată? Surorile mele unde sunt? își continua copilul seria întrebărilor, căutând cu privirea prin salon. Bunicii? Unchiul?

Bărbatul tresări privind absent.

— Nu, mulțumim, îi răspunse doctorul în locul lui.

Medicul se așezase pe marginea patului lui Jamal, așteptând efectul injecției. Când copilul păru să fi adormit, se ridică, măsurându-i tensiunea:

— Domnule Mehmed Anabtawi...

Bărbatul își îndreptă privirea către medic. Licărea în ochii săi luminița unei speranțe, ceea ce-l făcu pe doctor să-și plece privirea. Nu putea să îi dea speranțe... Tatăl aștepta așa încât medicul își reluă ideea, cu voce scăzută:

— Domnule Anabtawi, băiatul dumneavoastră își va reveni peste câteva ore. Atât ține efectul medicamentului. Vă rog încercați să fiți optimist. Totuși micuțul a trăit un miracol, nu și-a pierdut memoria în urma contuziei care...

Făcu o pauză și înghiți în sec. Ar fi vrut să-l bucure cumva pe părintele aflat în fața sa, însă nu putea. Nu avea cu ce.

— Doctore! strigă un pacient din salon.

Un bătrân aflat la câteva paturi distanță implora ajutor. Avea și el capul pansat, spatele la fel... Trecuse cam prin aceeași traumă ca și copilul.

— Scuzați, mă voi întoarce, îi spuse doctorul lui Mehmed îndepărtându-se.

— Da...

— Ar fi bine ca atât timp cât copilul doarme să încerci să te aduci puțin în ordine, îi mai zise medicul, peste umăr. Un duș... Nu e bine să te vadă astfel.

Tragedia se întâmplase în zi de sărbătoare, care adusese la un loc toți membrii familiei lui Jamal pentru a sărbători aniversarea uneia dintre surioarele acestuia. Tatăl voi să-i răspundă, însă doctorul îi făcu un semn discret din cap să nu intervină, să lase copilul să vorbească. Era bucuros că-și revenise din șoc și mai ales observând că memoria nu-i fusese afectată.

— Este în stare de șoc. Evită să-i spui lucruri neplăcute... îi șopti medicul, abia auzit, tatălui.

Bărbatul își plecă neputincios capul, semn că a înțeles. Rămase tăcut lângă pat. Jamal se tot uita în jurul său, atât cât îi permiteau pansamentele. Zări o femeie trecând pe lângă patul lui. Încercă să se miște, să o vadă mai bine, crezând că e mama lui.

— Au! zise răgușit, chircindu-se imediat de durere.

— Nu te mișca, Jamal! Încearcă să stai liniștit... interveni doctorul.

— Liniștește-te, dragul meu, îi șopti și tatăl, străduindu-se să îl țină, să îl atingă, voind din tot sufletul să îi ia suferința sau măcar să i-o aline puțin.

Copilul se schimonosise de durere. Stătu o vreme nemișcat; la un moment dat își ridică puțin capul și atunci descoperi cu groază că nu are picioare. Se isteriză. Medicul interveni de îndată, scoase din buzunar o seringă și îi făcu o injecție. Jamal se liniști. Se lăsă moale pe pernă, închizând ochii. Tatăl său privea disperat, umilit de neputința sa. Obrajii îi erau inundați de lacrimi. Murmura încontinuu rugăciuni.

— Aveți nevoie de ceva? îl întrebă infirmiera aflată în preajmă, impresionată și ea de atâta suferință.

Tatăl își privi copilul.

— Doctore! strigă iar pacientul din vecinătate. La acel moment, medicul rămăsese singur în salon, printre pacienții aflați cu toții în stare gravă. De aceea își ceru scuze din nou de la Mehmed și plecă. Tatăl se apropie de copil, scoase o batistă din buzunar și îi șterse gurița încă murdară de sânge. Îl privea lung, lacrimile continuând să-i șiroiască. Măinile începură să-i tremure și le retrase. Simțea durerea copilului amplificată de neputința sa. Strânse batista în pumn, scrâșni din dinți și privind tavanul, închise ochii strigând:

— De ce, Allah! De ce? Cu ce ți-am greșit?

Atrase atenția tuturor celor din salon. Doctorul se apropie în fugă, îl prinse de umăr și-i zise.

— Te rog, încetează! În numele lui Allah, încetează!

Mehmed se uită la el urât.

— Domnule Anabtawi, mi-ai trezit toți pacienții! Și-ți vei trezi și copilul. Credeți că el are acum nevoie să își însușească și drama dumneavoastră?

Bărbatul își lăsă mâinile pe lângă corp scrâșnind din dinți și strivind între gene lacrimile transformate în jertfă dăruită suferinței care îl copleșise. Se întoarse brusc și îmbrățișă doctorul într-un gest neașteptat:

— Cum? Cum voi putea să trăiesc cu acest necaz? Spune-mi, doctore, cum voi supraviețui? Cum aș putea întoarce timpul? De ce? De ce, doctore, de ce?

Bocea în hohote.

— Liniștește-te, îi șopti doctorul. Te rog, Mehmed! Dacă nu, îți voi face și ție o injecție.

— Un pic, stai cu mine puțin, te rog! șopti Mehmed, rușinat de slăbiciunea sa, îmbrățișându-l.

Doctorul îl ținu puțin la piept, până când momentul critic trecu.

— Mehmed, i se adresa apoi în mod personal. Mehmed, au și alți pacienți nevoie de mine...

— Mai stai puțin, te rog. Nu mă lăsa! îl imploră Mehmed.

Doctorul îl privi plin de compasiune.

— Promit că mă întorc! Mergi acum la baie și adu-te cât de cât în regulă, cât timp eu mă ocup de pacientul...

— Dar dacă se trezește Jamal? îl ținea încă Mehmed de mână, agățându-se de o ultimă speranță.

— Nu-ți face griji, sunt eu aici! spuse pacientul în vârstă de pe patul de alături. Îl voi chema eu pe doctor în caz de ceva! Desigur, dacă se va trezi micuțul.

— Mulțumesc, mulțumesc! șopti Mehmed ștergându-și lacrimile.

Doctorul se desprinsese din îmbrățișare. Bărbatul își șterse lacrimile apăsând cu dosul mâinii și se așeză din nou în genunchi în fața patului luând Coranul în mână.

— Bravo! îl bătu medicul pe umăr. Trebuie să fii tare, Mehmed! Jamal are nevoie ca tu să fii tare...

Tatăl nu mai zise nimic. Deschise Coranul care avea foile pătate de sânge, probabil de la copil. Începu să citească cu voce tare.

— Mehmed, te rog! îl imploră medicul. Trebuie să păstrezi liniștea, adăugă și se întoarse la pacientul care îi ceruse mai devreme ajutorul.

— Lasă-l să se roage, îi șopti acesta doctorului, prinzându-l de mână, într-o strânsoare palidă. Rugăciunea lui e pentru toți, nu are de ce să ne deranjeze.

Medicul tăcu, privi în jurul său și observă că toți pacienții îl rugau din priviri să dea voie bărbatului să citească din Coran cu voce tare. Oricum, Mehmed părea nici să nu-l fi auzit, se afla deja în dialog cu Allah, un dialog care îl făcea să nu mai perceapă o altă prezență în afară de cea divină.

O lună mai târziu. 24 iulie 2003. Palestina

Același salon, cu ferestre deschise. Perdelele fluturau mânuite cu îndemânare de curenții fierbinți, ca și cum se străduiau să legene suferința ca s-o îmblânzească. Toate paturile erau pline, deși mulți pacienți fuseseră înlocuiți. În patul din capătul salonului, lângă ultima fereastră, se afla micuțul Jamal. Acum tatăl său, Mehmed Anatbawi, arată astfel; este îngrijit, își hrănește copilul cu lingurița. Jamal stă în funduleț, nu mai are perfuzie. Pare să își fi revenit, deși este foarte palid. Pansamentele sunt noi, neîmbibate de sânge. După fiecare înghițitură, tatăl șterge cu atenție gurița copilului. Micuțului i se citește suferința pe chip și părintelui i se rupe inima.

— Nu mai pot, tată... șopti Jamal.

— Încă puțin? Încercă tatăl să insiste. Te rog!

Jamal își pleacă privirea și clatină din cap:

— Nu...

— Bine... facem o pauză... se învoi tatăl.

Puse tava cu mâncare pe noptiera de lângă pat și îl ajută pe băiat să se rezeme așezându-i perna sub cap. Jamal oftă adânc și închise ochii. Spre surprinderea tatălui, adormi instant. Mehmed îl privi lung și, mereu cu spaima în suflet, duse mâna la gurița copilului verificându-i respirația. Simți unda palidă de căldură; aplecându-se, îi sărută ușor fruntea bandajată și își lipi obrazul de el stând puțin și șoptind ceva. Apoi se așază pe scaunul de lângă pat, luă Coranul, îl deschise cu pioșenie și începu să citească cu voce tare încercând totuși să nu deranjeze vecinii din paturile alăturate.

Îl cuprinse somnul pe nesimțite, astfel că atunci când Jamal se trezi, își descoperi tatăl dormind pe scaun. Coranul îi era deschis pe picioare. Copilul zâmbi, un zâmbet stins plin de dragoste față de tatăl său. Însă chiar și zâmbetul era un efort pentru dânsul, căci o grimasă de durere îi schimonosi chipul pe dată. Jamal închise ochii, abia abținându-se să nu țipe, ca să nu-și trezească tatăl. Când simți că durerea l-a mai lăsat, deschise încet ochii și încercă să se concentreze. Se ridică puțin. Se simțea anchilozat de durere, dar cu toate acestea se întinse să ia Coranul din brațele tatălui. Își ținuse chiar și respirația pentru a nu-l trezi pe acesta. Apoi copilul se lăsă încet pe pernă și închise ochii, așteptând ca durerea să-l mai slăbească. Își pipăi coastele suferinde de unde simțea cele mai ascuțite junghiuri. Dădu peste niște tuburi care îi ieșeau din burtă și pe unde observa că se scurge un lichid roșiatic, până jos, într-un vas aflat la marginea patului. Încercă să își regleze

respirația, din când în când scăpându-i câte un oftat greu. Depusese efort și tot ce însemna durere în trupușorul său atât de afectat, se răzvrătise. Când se mai liniști câtuși de puțin, privi Coranul, încercă să citească foaia unde ajunsese tatăl său. În timp ce citea ultimele cuvinte din pasajul respectiv, lacrimile îi ajunseseră deja la bărbie, iar acum se grăbeau să se refugieze pe pagina deschisă. Hârtia le *înfie* imediat, absorbindu-le pe dată când lacrimile au atins-o. Perdeaua se înălța deasupra capului său, purtată de o adiere de vânt, fălăind în bătaia acesteia. Jamal își înălță privirea și stătu așa un timp oarecare uitându-se în tavan. Era atât de concentrat, încât ai fi zis că purta în acele clipe o discuție cu divinitatea. După momentul de reculegere, copilul rupse încetitor foaia din Coran, din care citise atât el, cât și tatăl lui. Era impregnată cu lacrimile sale. Zgomotul atrase atenția celorlalți pacienți. În acea clipă, adierea curenților se întetă și perdeaua se umflă și mai mult fluturând pe deasupra patului, lăsând ca salonul să fie inundat de o ploaie de raze blânde.

— Doctore... îi șopti pacientul de care acesta se îngrijea.

Medicul se întoarse și pentru o clipă păru să aibă o revelație. În salon se lăsase liniște, nu se auzea niciun foșnet, niciun geamăt. Imaginea părea desprinsă din altă lume: raze de lumină conturând un curcubeu peste copilul care ținea Coranul deschis în brațe, iar tatăl acestuia dormind pe scaun; perdeaua albă flutura cu putere asemenea unei pânze ce purta o corabie spre larg... Pentru o clipă, atmosfera îmbibată de suferință devenise una sacră, plină de sfințenie. Tabloul, deși durase doar câteva clipe, păru să aibă efect asupra tuturor celor aflați în salon. Bătăile inimilor lor se întetiseră. Era impresionant: toate ferestrele erau deschise și aveau perdele, însă numai cea de la geamul unde se afla copilul, se umflase unduind în bătaia razelor. Jamal își privea tatăl cu duioșie.

Întinse cu greu mânuța stângă și-l mângâie pe genunchi. Medicul privea tăcut acest tablou dramatic. Simțea nevoia să spună ceva, dar nu putea. În plus, copilul observase că doctorul îl vede și își duse un degetel al mâinii drepte la buze, în semn de liniște. Doctorul închise ochii pentru o clipă, că a înțeles și se apropie de Jamal.

— Te doare ceva? Ai nevoie de ajutor? șopti totuși, preocupat.

— Nu... clătină din cap copilul. Am nevoie de un pix... încercă să îi spună mai mult prin gesturi, transmițând medicului că ar vrea să scrie ceva.

Doctorului îi căzu privirea pe foaia ruptă din Coran, pe care copilul o ținea cu mâna tremurândă. Scoase pixul din buzunarul de la piept al halatului și i-l întinse.

— Mulțumesc! șopti Jamal.

— Doctore! se auzi strigat medicul, de pacientul de la care abia venise.

— Vin acum! îi zise medicul aceluia. Mă întorc imediat, Jamal! îi zise și copilului, în timp ce se îndepărta.

Băiețelul căută să se concentreze. Își adună toate forțele străduindu-se să se ridice, pentru a-i fi mai comod. Apoi respirând anevoie, scrise cu mânuța dreaptă, din care rămăseseră libere doar două-trei degetele, câteva cuvinte pe foaia însângerată și îmbibată cu lacrimile sale. „*Allah, îți mulțumesc că mi-ai dat viață în această lume. Îți mulțumesc pentru familia mea minunată pe care am reușit să o cunosc prea puțin, din păcate; șederea noastră aici a fost scurtă precum prezența unei stele căzătoare dar pe baza acestui fenomen bolta cerească și-a câștigat nemurirea în existența*